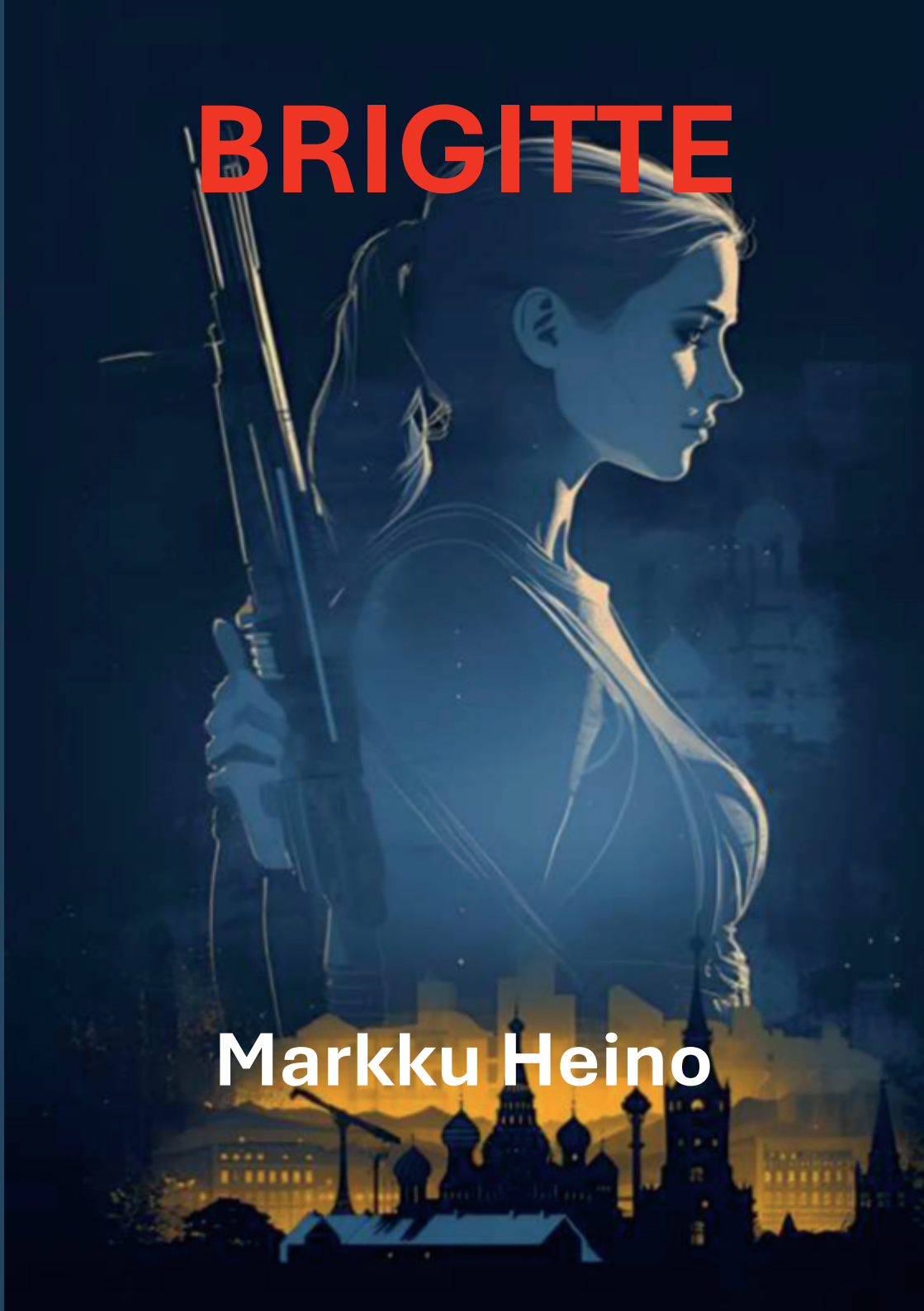

BRIGITTE

A stylized illustration of a woman in profile, facing right. She has long, light-colored hair tied back and is wearing a dark, form-fitting top. She is holding a rifle vertically in front of her. The background is a dark, moody cityscape at night, with silhouettes of buildings and a prominent church with a tall spire. The overall color palette is dominated by dark blues, greys, and a warm orange glow from the city lights.

Markku Heino

BRIGITTE

- ITÄ -

- Markku Heino -

Kiitokset ja esisanat

Kiitos Mauri, Merja, Miina, Lassi, Maiju, Jukka, Kari, Kati, Tuula Maria, Sami ja muut asiaan vihkiytyneet, eri kirjoittajapiirien kynäveljet ja -siskot, arvostan palautettanne ja uskaltaudun ottamaan kehunne kiittolisena vastaan.

Kiitos kuuluu myös Punkalaitumen ja Huittisten lukupiireille; ihmiset ovat kiinnostuneita mitä erilaisimmista asioista. Tämä oivalluksen myötä olen varma, että Brigiten tarina otetaan vastaan erilaisten lukunystyröiden makustelemana, toivottavasti mieleisenä.

Kiitos Riitalle, Marjalle, Anulle, Sanni Marialle ja Helenalle esi- ja oikoluvusta ja ajatuksista, jotka saivat luopumaan osasta lellikeistäni ja pitämään kiinni toisesta momasta.

Kiitos Carita, että olet innostanut, kannustanut ja kehottanut olemaan kärsivällinen.

Kirjoitusprosessin aikana olen tutustunut dekkarinkirjoittamisen / jännityskirjallisuuden oppaisiin ja osallistunut asiaan liittyviin kursseihin. On jännää, kuinka kaikessa ihmisille suunnatussa tekemisessä on tietty sovelias tai vakiintunut hyvä tapa tai käytäntö, joka määrittelee uskottavuuden kriteereitä. Tämä kirja on luotu suureksi osaksi intuitiivisin voimin. Kirjoitusprosessia ei ole pakotettu edellä mainittujen oppien ja oppaiden mukaiseksi. Olen mennyt intuitiivinen mielenmaisema, kevyt viihdyttävyyden, satunnainen absurdius ja helposti lähestyttävä arkikuvaus edellä. Rikollisella mielellä saattaa olla yhtä tavanomaisia ajatuksia kuin kellä tahansa meistä ja päinvastoin. Toivottavasti sinä, hyvä lukija, viihdyt tarinan parissa, sillä arvostan ja olen kiittollinen siitä, että vaihdat ja vietät tärkeää aikaasi tuntikaupalla Brigiten, Paula Pekkarisen, Milesin, Mirellan, Tuomaksen, Liisa Nevanojan, Heikki Luodon, Riku Samoojan, Else Simojoki-Pitot'n ja muiden karaktäärien kanssa. Tarinassa mahdollisesti esiintyvät yhteneväisyydet tai tulkinnalliset viittaukset todellisten henkilöiden tai paikkojen kanssa ovat tahattomia. Vaikutteita, varsinkin Keraniemen miljöötä varten, olen imenyt asuinpaikkakunnaltani, Punkalaitumelta. Alitajunta on hauska veijari ja sen kanssa on todella hupaisaa käydä keskustelua. Arvostan sitä jopa niin paljon, yli dogmien, että olen suruttomasti ottanut mukaan kulinariaa kotiseuturakkautta, käsityötaitoa, suurpetopolitiikkaa, ampumahiihtoa, filosofiaa, runoutta, kuvataidetta, sotahistoriaa, musiikkia, elokuvahistoriaa, ralliautoilua, triathlonia, nykälainereita, poliitikkojemme kimmottamia ajatuksia, ihmisten salattuja ominaisuuksia ja potentiaalia – siis lööppi- ja klikkiotsikoiden perusauraa. Toivottavasti nämä tuovat tarinan lähemmäksi sinua, sillä se on tästä lähtien sinun omaisuuttasi.

Markku Heino

Brigitte

Itä

- *Fiktiivinen vaihtoehtoistodellisuus 2000-luvun alkuvuosikymmeniltä* -

© 2024 Markku Heino

Kannen suunnittelu ja toteutus: Markku Heino, Canva
Taitto: Markku Heino

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

ISBN: 978-952-89-2202-5

Kaikille demokratian puolesta taisteleville.

*"Jos puhut sudesta pahana,
ehkä juuri sinä olet se paha susi mistä puhut -
kollektiivisella toiminnallasi ihmisenä tai
passiivisella toimimattomuudellasi."*

- Lassi Pirttikoski, Urjala, tammikuu 2025 –

PROLOGI

Dresden, 5. joulukuu 1989

JOHAN ADLER SUUKOTTI vaimoaan ennen kuin lähti sovittuun koontumiseen. Kello oli yhdeksän, kahvi lämmitti sisikuntaa. Ulkolämpömittari näytti neljää plusastetta. Maa oli kaaoksessa Berliinin muurin murtumisen jälkeen. Itäsaksalaisen kommunismin viimeisetkin instituutiot olivat luhistumassa. Järjestelmän rauditus betonin sisällä oli haihtunut pois. Jäljelle jäänyt rakennelma hiutui sementtipölyksi ja kauhtuviksi rakeiksi uutistoimistojen VHS-tallenteisiin. Adleria hymyilytti. Eilinen puhelinsoittorinki oli poikkeuksellinen. Kukaan ei rynnännyt ovesta pidättämään ketään puhelujen jälkeen. Adler oli täysin varma, että perheen asuttamassa kerrostalossa vilisi vielä poliisin ilmiantajia. Hän olisi voinut lyödä tuhat tasavallan markkaa vetoa siitä, että hänen puhelintaan kuunneltiin. Hän astuisi silti ulos purevaan tuuleen luottavaisena. *Nyt sillä ei ollut väliä. Millään ei ollut mitään väliä, mutta välinpitämättömyydellä oli kuitenkin merkitys. Merkitys oli maailman mittakaavassa historiallinen ja käänteentekevä. Olivatpa käytyrit ja vanhaa aikaa kaipaavat mitä mieltä tahansa.* Hän muotoili uuden iskulauseen, jonka hän vannottaisi väkijoukolle: ”Die Freiheit ist das ersehnte Kind der Rebellion. - Vapaus on kapinan toivottu lapsi.”

Adlerin vaimo saattoi hänet ovelle.

– Ole varovainen rakas, mitä tahansa voi vielä tapahtua. Kaikki eivät jaa toivettamme. En halua, että pikkuinen jää ilman isää.

– Ei huolta, melkein kaikki tehtaan työntekijät ovat tulossa, samoin kuin osa Dynamon pelaajista. Meillä on miesylivoima. En usko, että he keksivät mitään vakavaa, vaan luikkivat pakoon heti kun ymmärtävät, mitä tapahtui Berliinissä muutama viikko sitten.

Adler rauhoitteli naista ja taputti hänen pyöristyvää vatsakumpua. Vaimo huolehti vielä olennaisesta ja sanoi miehelleen:

– Radion säätiedotus lupaili hyytävää viimaa. Toivottavasti ei ala saataa, se vielä puuttuisi. Paras laittaa hattu päähän, kietoa kaulaliina kaulalle ja pukea sormikkaat. Kaulaliina toimii näppärästi kasvojen eteen nostettavana naamiona. Kas noin kultaseni: menkää ja muuttakaa maailma!

Adler saapui paikalle ja pelästyi olevansa myöhässä. Väkijoukko oli työntymässä Stasin päämajaan. Paikalla olevat poliisit näyttivät alistuvan suosiolla tilanteeseen. Mies mietti hetken tilannetta. *Täällä näyttää olevan tilanne hallinnassa. Kansa on puhunut ja näyttänyt voimansa.* Hän viittoili muutamalle rakennuksen ulkopuolelle jääneelle miehelle.

– Lähdetään KGB:n talolle. Sieltä puuttuu porukkaa. Katsotaan, tuitseeko venäläisten puntti samalla tavalla kuin Stasin maitopoikien.

Joukon mukana oleva Siegfried Dannath huomasi, kuinka vartija rakennuksen portilla säntäsi piha-alueelle. Ennen kuin miesjoukko ehti pidemmälle, rakennuksesta kiirehti ulos kiihtynyt upseeri. Hän ehätti komentamaan ensimmäisiä tontille pyrkiviä mielenosoittajia. Ääni ki-rahti Dannathin korvissa pahaenteiseltä.

– Turha yrittää sisälle väkivalloin. Toverini ovat aseistettuja, ja heillä on täysi vapaus käyttää tulivoimaa asian vaatimalla tavalla!

Adler rauhoitteli kansanjoukkoa.

– Nyt ei ole tarvetta päästä otsikoihin eikä päätyä ensiapuun tai ruumishuoneelle. Antaa heidän hikoilla. Heitä ei näy tässä kiinteistössä ensi vuonna muutenkaan. Tavoitteemme on saavutettu. Turha uhrata vääjäämättömälle enemmän kuin on tarpeen.

Adler vilkaisi vielä taakseen ja hänen katseensa kohtasi venäläisen upseerin sieluttomat harmaansiniset silmät. Adler huomasi upseerin olkaimen koko pituudelta kaksi punaista nauhaa ja kolme tähteä, jotka olivat ryhmitelty kolmion muotoon hartian ulkoreunalla. Adler tunnisti miehen everstiluutnantiksi ja mietti, miksi korkea-arvoinen upseeri juoksutettiin kadulle hillitsemään rähisijöitä. Venäläinen tuijotti

rävähämättä paikalta poistuvaa joukkoa sekavin mielin. Noinkohan ne lähtivät lopullisesti? Tilanne ei ole missään nimessä vielä ohi. Paikalle oli saatava riittävästi voimaa – senkin uhalla, että tilanteesta voisi kehkeytyä uusi Unkari 1956 tai Tšekkoslovakia 1968. *Mitäs härnäisivät. Meillä riittää rautaa ja tottelevaista lihaa riviin, jos tarve vaatii.* Hän otti yhteyttä armeijan panssarijoukkoihin, mutta mykistyi epäuskoisena kuullessaan vastauksen.

– Emme voi tehdä mitään ilman käskyjä Moskovasta. Moskova on hiljaa.

Hetkellinen avuttomuuden tunne pyyhkäisi miehen lävitse. Hän taisteli hiipivää pahoinvointia vastaan. Kaikki oli romahtamaisillaan – kaikki mihin hän uskoi, kaikki mitä hän piti pyhänä, kaikki mistä hän ammensi sisällön mieleensä, sieluunsa ja sydämeensä. *Tämä ei ole loppu. Rauhoitu. Tämä on vain historian sivuviite Euroopan räme- mailla. Otamme kaiken vielä takaisin.* Upseeri katsoi ulos uhmakkaana. *Meillä on aikaa. Venäjällä on aikaa.*

Mies ei voinut kuitenkaan käsittää, mikä oli saanut hallituksen ja presidentin muuttumaan tahdottomiksi pelkureiksi. *Eikö päämajassa reagoitu hänen viimevuotiseen raporttiinsa? Tämä oli niin nähtävissä. Näin sen ei pitänyt mennä. Ei todellakaan. Ennakoimatta. Kontrollomatta. Valvomatta. Päättämättömästi. Nöyryyttävästi. Olemme kohta kuilun partaalla. Koko maailma ajattelee meidän olevan heikkoja. Jos minä itse joskus saan päättää, teen kaikki toisin. Niin ettei kenellekään jää epäselväksi.*

Mies pudisti päätään paketoidakseen ajatuksensa. Pari yhteistyökyy-
n suostuvaa harmaata hiussuortuvaa yritti antautua pään liikkeisiin. Päälaen kalju kiili nahkeasta hiestä, ja verisuonet yrittivät piirtää iholle ajatuksia, uutta maailmankarttaa.

Harmaat, elottomat kalansilmät kääntyivät katsomaan taaksepäin, itää kohden. Ikään kuin hakeakseen kotimaastaan voimaa ja tukevaa selkänojaa. Väliaikaisesti. Upseeri kääntyi vielä väkijoukkoa päin. Hän pidatti huokaustaan ja vaihtoi sen kylmään ilmeettömyyteen, joka viesti

väkijoukolle: ”Teillä ei ole mitään asiaa täällä.” Hän teki nopean pääsälaskun. Hän ei ollut vielä edes neljäkymmentävuotias. Hänellä on vuosikymmeniä aikaa muuttaa maailmanpolitiikan keinulaudan asento. Everstiluutnantti ei antanut lohdullisen tiedon vaihtaa kasvojensa ilmettä hymyksi asti, vielä vähemmän nauruksi. Jostain kumman syystä hänen mieleensä tuli äidin teroittama lausahdus: ”*Nauru ilman syytä on tyhmyyden merkki.*” Mies antoi itsensä jatkaa ajatustaan pidemmällä ja kiteytti itselleen: ”*Herkkä hymy on varma merkki idiootista.*” Katseensa kanvaasin hän piti visusti itsellään.

OSA 1

1

Helsinki, kesäkuu 2010 – iltapäivä

MIES JA NAINEN OLIVAT VAITI. He istuivat kahvilapöydän samalla puolella, kyljet vierekkäin niin, että iho aisti ohuen vaatetuksen alta toisistaan mahdollisimman paljon. He katsoivat merelle. Naisen silmät olivat kiinni, vaikka kasvot olivat suuntautuneet Ullanlinnan laiturille. Hänen vaaleat pitkät hiuksensa leikkivät tuulen kanssa. Mies sanoi niiden tanssia pääskysten kaariksi ja ummisti silmänsä. Sitten he olivat vaiti ja antoivat kesän värien ja sekoittua viimeaikaisiin tapahtumiin, unelmiin ja ajan kiivaalta varastettuun onneen. Nainen nojasi miehen olkapäähän ja rintamukseen. Mies avasi silmänsä, näki naisen silmien liikkeen luomien takaa ja yritti lukea naista. Hetki liukui pakoon ja antoi huokauksille mahdollisuuden tulkita olevaa, samoin kuin valo painaa ihoon muistoja, jotka luulevat olevansa ikuisia. Laiturilta oli lähdössä vuorovene taitelijatalo Harakkaan. Nainen havahtui ylös miehen viereltä ja hymyili.

– Tiesitkö, että näillä main oli aikoinaan kylpylä ja kahvila, jossa venäläiset aristokraatit rentoutuivat ja nauttivat elämästä? Toki vieraana oli muitakin ulkomaalaisia: ranskalaisia, saksalaisia, jopa englantilaisia. Helsingissä oli tuulahdus kosmopoliittista pöhinää ennen itsenäissyyttämme.

Mies yritti väittää vastaan.

– Ai vertaatko tšekäläistä seurapiirielämää Pariisin sykkeeseen? Onhan teillä meri kainalossa, mutta meillä on vähemmän dramaattinen Seine, joten kai meidän pitää olla luonteeltamme hieman kiivaampia?

Nainen vastasi miehelle:

– Sinä olet minulle sopiva. *Pidän kiivaasta*. Teet sen niin hyvin ja tyylikkäästi

Nainen tönäisi miestä kylkeen.

– Niissä yhteyksissä, jossa kiivaan käyttö on puolustettavissa, kuten makuuhuone, vai mitä? Enkö tasapainota sinua aika hyvin, *cheri*? Olen tyyni, järjestelmällinen, kaukonäköinen, analyttinen. Niinhän sanoit esimiehellesi, kun esittelit minut virastolle. Organisaatiokyvystä puheenollen: kaiken pitäisi olla kunnossa, huoneisto kalustettu ja tarpeelliset sopimukset tehty. Nyt meillä on oma väliaikainen tukikohta täällä. Näytän sinulle Suomea kun se on parhaimmillaan. Otetaan askel kerrallaan. Mitään ei tarvitse vielä päättää. Mennään sinne minne nenä näyttää ja tuuli meidät huutaa. Palataan Ranskaan Tour de Finlandin jälkeen. Arleten luona pitää myös käydä. Joka tapauksessa meidän täytyy hoitaa asioita kuntoon Ranskassa ennen kuin voimme tehdä minäkänlaisia peliliikkeitä. Virastolla voi olla meille molemmille täälläkin hommia. *Uskoivatkohan venäläiset viime kerrasta? Täällä ei jaksa olla koko ajan varuillaan*. Meillä on nyt loma! Ajattele. Sinulla on kahden vuoden lomat pitämättä. Nautitaan elämästä. Satutko tietämään suomalaista mäkihyppääjää, Matti Nykästä?

– Siis ketä? Tiedät, että olen enemmän moottoriurheilumiehiä. Formula- ja rallikuskit kuuluvat bravuureihini tietokilpailuissa. F1- legendoista suosikkini ovat Alain Prost ja Sean Alesi. Sinäkin varmaan muistat heidät? Häkkinen ja Räikkönen herättävät meissä ristiriitaisia mielipiteitä. Siis kuka Nykänen?

Nainen yritti selittää miehelle suomalaisen keittiöfilosofian kuninkaan ajatuksia.

– Meidän oma Mattimme osaa kieltämättä kiteyttää. Sanoi esimerkiksi, että elämä on laiffii. Vähän niin kuin englanniksi *Living is life*. Ymmärrätkö - *Est-ce que tu comprends*? Meillä on myös kuplajuoma, jonka nimi sopisi uuteen elämään. Sovitaanko niin, rakas, että jätetään mennyt painajaisiin?

Miestä ymmärsi tässä kohtaa nauraa, vaikka naisen sutkautukset eivät imeytyneet heti hänen huumorintajuunsa. Oli niin paljon opeteltavaa suomalaisesta mielenmaisemasta, jos siitä edes saisi jotenkin kiinni. Naisen mielen juonteiden ymmärtämiseksi tarvittaisiin mystisiä jatkojohtoja, joita ei ole kuulemma saatavilla mistään rautakaupasta. Ehkä suomalainen nainen oli piuhoitettu hieman yksikertaisemmin miehen näkökulmasta kuin ranskalainen tuliverikkö.

Hän kuunteli naista levollisena. Kaikki tuntui niin mutkattomalta. Kun suomalaiset puhuivat jotain, väliin ei mahtunut turhuuksia. Tässä naisessa oli kaikki, kaikki mitä miehet ovat maailman sivu toivoneet ja kätkeytyä piirteitä, jotka eivät olisi avautuneet parhaimmillekaan psykologeille. Nainen puhui asiaa ja pitäytyi sovitussa, mutta joustavasti ja mahdolliset muuttujat huomioiden. He pitivät toisiaan kiinni kädestä. Mies keskeytti naisen suudelmalla, jonka aurinko hyväksyi pilvien raosta. Molempien vasemman käden nimettömässä kiilsä juuri sineitöidyt lupaukset, uutta hohtavat, vannotut kultaiset sanat. Mies palautti keskustelun pariskunnan vihkitilaisuuteen.

– Ihme, että kukaan ylipäättään selvisi häistä hengissä. Isäni olisi pitänyt myös puolensa ja yrittänyt vietellä sinutkin. Ikinä kuunaan päivänä ei ole sellaisia pirskeitä Avignonissa nähty. Huomasitko, että äitini osasi kaikki lattariklassikot? Puuttui vain tähti, jonka kanssa tanssia...no jos sinua ei lasketa mukaan, niin koko porukalta aika valovoimaista tekemistä pikkutunneille asti. Minulla on kohmelo vieläkin, vaikka juhlista on jo kolme viikkoa. En ole myöskään nähnyt toimiston porukoita niin kesäpurjeessa aikaisemmin. Pomolle täytyy nostaa baskeyä itsensä likoon laittamisesta. Gerardin Gannam stail oli legendaarinen. Onko Tessier ollut joskus Koreassa? Toivottavasti kukaan ei kuvannut sitä eikä ladannut internettiin. Lupasimme pitää matalaa profiilia ja elää vähäeleisesti. Ties vaikka GRU:lla tai SVR:llä on kaikesta huolimatta jotain hampaankolossa. Nykyään on kaikenlaisia virtuaalisia haravavointiohjelmia.

Nainen vastasi miehelle:

– Juodaan cappuccinot loppuun ja lähdetään kämpille. Itse voisin nukkua viidet päiväunet peräkkäin. Huomenlahjasi pitää ottaa myös käyttöön – se sopii alusasuni kanssa. Varo ettet tule vauhkoksi ennen aikojasi.

Mies naurahti hyväksyvästi ja laittoi aurinkolasit silmilleen. Kirkas meri nosti lokkiparven korkeammalle. Pariskunta lähti suojatietä kohden. Tien toisella puolella oli pienehkö pysäköintialue ja sen pohjoispuolella lehmusten reunustama hiekkapintainen kävelytie. Muutama loikka Kaivopuiston halki ja he olisivat asunnolla mielipuuhiissaan – laskemassa pussilakanoihin ja tyynyliinoiniin kuvioituja apiloita.

Mies huomasi kaksi maastopyöräilijää ensiksi. He tulivat sataman suunnasta, molemmat yrittivät piilotella ohjaustangon suojissa käsiaseitaan. Välimatka supistui neljäänkymmeneen metriin. Vaikka molemmilla oli silmillään aurinkolasit, niin mies tiesi, että heidän katseistaan ei paistanut hyvyys, vaan tiheä pahansuopuus. Mies huomasi ajattelewansa ennen kuin hänen hermojärjestelmänsä aktivoitui toimintaan: ”Voiko pyöräilytapa paljastaa kansalaisuuden?” Hänen lihaksensa jännittyivät verenkiertoon syöksyvän adrenaliinin voimasta.

– Nuo lähestyvät suoraan kohti – niillä on aseet!

Nainen vilkaisi etelän suuntaan kohti Ehrenströmintietä. Kaksi miestä tuli kohti heitä verryttelyasun huput vedettynä pään yli. He asikelsivat rivakasti kädet taskussa. ”*Nyt on kesä*”, nainen ajatteli miehen huudahduksen jälkeisen ensimmäisen sekunnin aikana. *Tänään on hellepäivä. Ymmärrän aurinkolasit, mutta paksut collarit, huput päässä aikamiehillä. Tämä ei kuulu joukkoon eikä miljööseen. Ei minkään matemaattisen kaavaan, ei edes sivunpituisen neliöjuuren alle.* Toisen sekunnin aikana mies ja nainen reagoivat samanaikaisesti. *Neljä jaettuna kahdella* – molemmille tupla. Nainen komensi miestä:

– Minulle on täältä tulossa myös kaksi, ota pyöräilijät. Tien toisella puolella ei ole suojaa. Äkkiä tuon auton taakse! Ei olisi pitänyt puhua ääneen, he ovat täälläkin. Nainen kirosi rankan litanian kolmella eri kielellä vahvistaakseen adrenaliiniryöppyä toiseen potenssiin. Tilanne

oli yllättänyt heidät juuri sellaisessa tilanteessa, joista kaikki oppikirjat varoittivat: suojaukset täysin avoimina ja viretila pehmeimmillään. Romantiikka työasioissa oli pahaksi, heidän ammatissaan kuolemaksi.

Mies ymmärsi välittömästi ja vastasi:

– Jakaudutaan, olemme helppo maali yhdessä. Äkkiä takaisin sisälle ja rakennuksen takaa kohti laituria.

Miehen käteen oli ilmestynyt Glock 08.

– Toivottavasti meidän ei tarvitse alkaa räiskiä keskellä kirkasta päivää.

Rantaraitti näytti hiljaiselta. Nainen hymyili vakavin silmin vastaukseksi ja kohotti omaa asettaan miehen nähtäväksi.

– Tulkoon! En ole päässyt harjoittelemaan liikkuvaan maaliin osumista kuukauteen.

Eri suunnista lähestyivät uhkaajat huomasivat kohteiden juoksevan takaisin kahvilan sisälle. Pieni huolimaton ajoitusvirhe hyökkääjiltä. He olivat paljastuneet viisi sekuntia liian aikaisin. Tehtävä meni mutkikkaaksi vaivaisen muutaman sekunnin tähden. Pyöräilijät jalkautuivat ja lähestyivät rakennusta koillisesta, jalkapartio koukkasi rantaan päin lännestä ja jatkoi kohti takaovea.

Ranskan ulkoasianministeriössä työskentelevä Brigitte Maroteaux saa vihiä Venäjän vaikuttamispyrkimyksistä Euroopan taloudelliseen ja poliittiseen päätöksentekoon vuosituhannen alussa.

Venäläiset kokevat Maroteaux'n eksistentiaaliseksi uhkaksi, ja hän liittoutuu suojelupoliisien, Liisa Nevanojan ja Heikki Luodon sekä Ranskan turvallisuuspalvelun Miles Fabren kanssa.

Tiedossa on hengästyttävää jännitystä Pariisista Moskovan kautta Pirkanmaalle, kun Maroteaux asettuu geopoliittisia pimeitä voimia vastaan suomalaisen perimän tuoman sisukkuuden, intuition ja oivalluskyvyn ohjaamana.

- Heino rikkoo rohkeasti toimintajännityskirjallisuuden rajoja eikä pelkää yhdistellä ilmaisullisia tyylejä. Brigitte Maroteaux on uudenlainen sankarityyppi, jolle ei ole vierasta antautua romanttisiin houkutuksiin tai runolliseen filosofointiin - silti keskittyen kulloisenkin tilanteen vaatimaan suoraviivaiseen toimintaan. -